הארנק עם שתי פרוטות

יון קראנגה (רומניה 1837 - 1889)

בכפר רומני אחד, בשני בתים שכנים, חיו פעם גבר ואישה זקנים. לא היה להם רכוש רב אך לאישה היו שתי תרנגולות שהטילו לה ביצים כל בוקר, ולשכן הזקן שלה, היה רק תרנגול שקרא כל בוקר שלוש פעמים, כדי להעיר את אנשי הכפר.

כל בוקר אכלה האישה שתי ביצים לארוחת בוקר, אך מעולם לא חשבה לתת פעם ביצה לשכן הזקן.

יום אחד התרגז הזקן ואמר "שמעי-נא, את חיה כמו נסיכה ואני כמו קבצן. אולי תתני לי פעם אחת מהביצים שלך?"

אך האישה הייתה קמצנית גדולה וענתה לו "באמת! אני דואגת לתרנגולות שלי. אז למה לתת לך מהביצים שלהן. דבר אל התרנגול שלך. שיטיל לך ביצים."

הלך הזקן לתרנגול שלו וביקש באמת שיטיל לו ביצה. "אחרת" איים עליו "לא אתן לך גרעינים לאכול." אלא שהתרנגול לא חשב אפילו לשמוע על הרעיון. הוא אמר לזקן "לא תיתן לי לאכול אז אלך לי מכאן" והלך.

יצא התרנגול מביתו של הזקן והלך בדרך המלך. והנה הוא רואה – על הדרך מונח ארנק קטן. הוא הציץ פנימה ובארנק מצא שתי פרוטות. מיד רצה לחזור ולהביא את הפרוטות לבעל הבית שלו, אך בדרך פגש כרכרה, ובה איש עשיר מלובש בהידור. האיש ראה את התרנגול ואמר לעגלון "עצור. ראה מה מחזיק התרנגול במקור שלו."

העגלון קפץ מיד, לקח את הארנק הקטן מהתרנגול ונתן לאיש. זה הציץ פנימה, ראה את הפרוטות, הכניס מיד את הארנק לכיסו ואמר לעגלון להמשיך בנסיעה.
התרנגול התרגז ורץ אחרי הכרכרה כשהוא קורא בקול "קיקיריקי אדוני, קיקיריקי. תחזיר לי את הארנק."
כעס האיש העשיר שבכרכרה וכשהם עברו ליד באר אמר לעגלון:
"תפוס את התרנגול החצוף וזרוק אותו לבאר."
העגלון זרק את התרנגול לבאר. אך מה עשה שם התרנגול? הוא התחיל לשתות ושתה בסוף את כל המים שבבאר. ואז עף החוצה, המשיך לרוץ אחרי הכרכרה ולקרוא:
"קיקיריקי אדוני, קיקיריקי. תחזיר לי את הארנק."

האיש בכרכרה הופתע ואמר "זה ממש שד התרנגול הזה. אין דבר, כשנגיע הביתה צריכים להתפטר ממנו מיד." ובבית אמר לטבחית "תפסי את התרנגול וזרקי אותו לתוך האש שבתנור. שיישרף על הגחלים. הוא איזו רוח רע או שדון." והטבחית עשתה מה שאמר לה בעל הבית.

כשהתרנגול נפל על הגחלים שבתנור התחיל מיד לירוק את המים שבלע בבאר. זה קירר את האש וכיבה אותה, והתרנגול קפץ מיד החוצה, רץ אל החלון חדרו של בעל הבית, התחיל לדפוק במקורו בשמשות ולצעוק "קיקיריקי אדוני, קיקיריקי. תחזיר לי את הארנק." אמר האיש העשיר "עגלון, נסה לשחרר אותי מהמטרד הזה. זרוק אותו בין עדר הפרות שבמרעה. אולי אחת מהן תדקור אותו בקרניה."

הייתם רק צריכים לראות איך שמח התרנגול כשהניחו אותו במרעה. הוא התחיל לבלוע את הפרים, הפרות והעגלים עד שבלע את כל העדר שבמרעה, ונעשה גדול כמו הר. הוא רץ שוב אל חלונו של העשיר, פרש את כנפיו עד שחסם את החלון כולו ובחדר נעשה חשוך. ואז התחיל לקרוא שוב "קיקיריקי אדוני, קיקיריקי. תחזיר לי את הארנק."

ראה האיש את התרנגול ולא ידע מה לעשות עוד. בסוף החליט לזרוק את התרנגול למרתף, שבו שמר את אוצרותיו. הוא קיווה שהתרנגול יתחיל לבלוע את מטבעות הזהב ואולי אחת מהן תחנוק אותו.

אבל התרנגול בלע את כל האוצרות שבמרתף, והשאיר את המרתף ריק. ואז רץ חזרה לחלונו של העשיר וקרא "קיקיריקי אדוני, קיקיריקי. תחזיר לי את הארנק."
ראה האיש שאין לו ברירה וזרק את הארנק לתרנגול.
התרנגול לקח את הארנק במקורו, הסתובב ורץ מחר משם, כשאחוריו כל עופות הכפר. כמו תהלוכת חתונה נראה הדבר.
האיש העשיר כעס נורא אך אמר "ניתן להם ללכת. התפטרנו בסוף מהתרנגול המכושף הזה."
התרנגול צעד בגאווה אל ביתו של הזקן, כשכל התרנגולות אחריו. הוא התקרב אל הבית ושם התחיל לקרוא "קיקיריקי!"
הזקן שמעה את קולו של התרנגול שלו, יצא מהבית ונדהם. התרנגול נעשה ליצור ענקי. פיל לידו היה נראה כמו פרוש. ואחריו עמדה להקה גדולה של עופות, אחד יפה יותר משני.
כשהזקן ראה את התרנגול הענקי ניגש ופתח לו את שער החצר.
"אדוני" אמרה הציפור "פרוש-נא יריעה במרכז החצר.

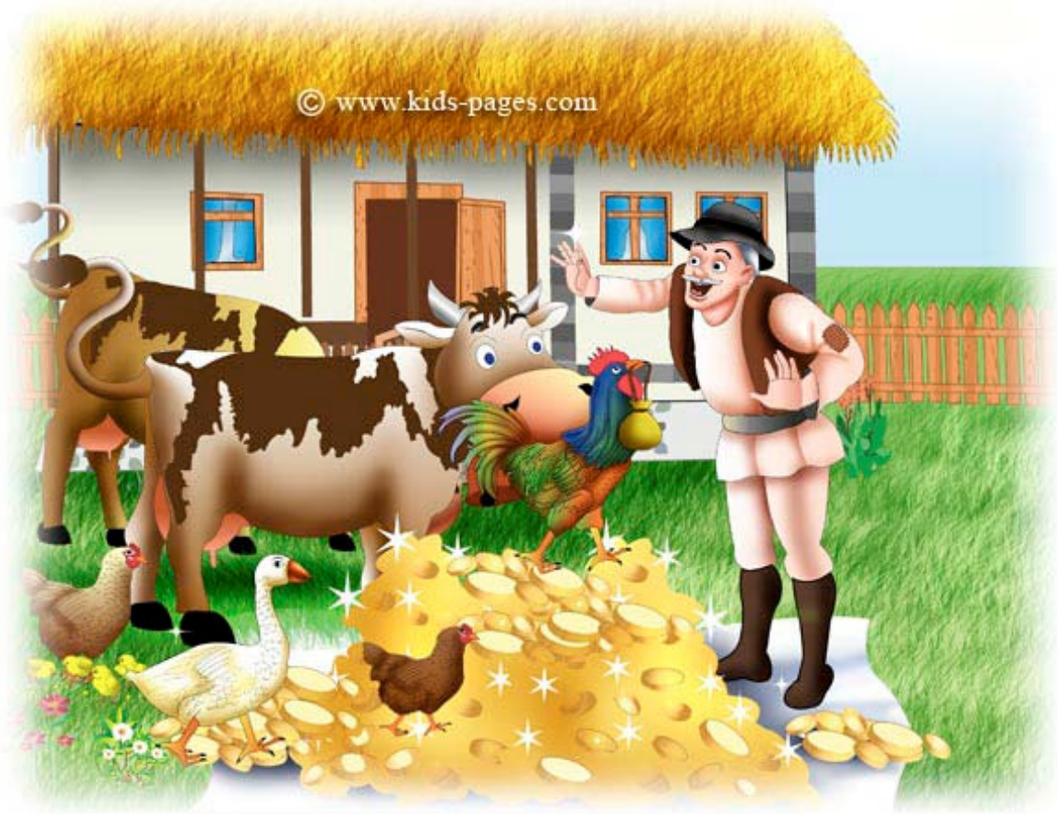

הזקן פרש בד גדול בחצר והתרנגול עמד באמצע.
החצר כולה סביב התמלאה בעופות, והתרנגול פרש את כנפיו ושחרר על היריעה ערמה גדולה של מטבעות זהב שנוצצו באור השמש, וגם עדר בקר יפה.
הזקן שראה את האוצר לא ידע תחילה מה לעשות, אך אחר כך ניגש, חיבק ונשק לתרנגול.
מאז הזקן נעשה עשיר מאוד, בנה לו בית גדול וחי ברווחה. את שכנתו הקמצנית העסיק כמטפלת בבעלי החיים הרבים שלו. לכל מקום רכב על התרנגול הענקי שלו, שקיבל צווארון זהב ומגפיים צהובים עם דרבנות, כך שניתן היה לחשוב כי זה אחד מהמלכים מחזיון חג המולד ולא תרנגול פשוט, רק גדול.